

## POSTANOWIENIE

Dnia 12 października 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Kuźniar

w sprawie z wniosku K. Spółki z o.o. Spółki komandytowej z siedzibą w N.  
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w B.  
z udziałem zainteresowanych i B.W., T.W., Z.V., J.S.  
o ustalenie obowiązku ubezpieczenia,  
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń  
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 12 października 2017 r.,  
skargi kasacyjnej strony powodowej od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)  
z dnia 5 kwietnia 2016 r., sygn. akt III AUa (...),

- 1. odrzuca skargę kasacyjną,**
- 2. oddala wniosek organu rentowego o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego.**

## UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 5 kwietnia 2016 r., III AUa (...), Sąd Apelacyjny w (...) oddalił apelację płatnika składek K. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością Spółki komandytowej z siedzibą w N. od wyroku Sądu Okręgowego-Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w B. z dnia 23 lipca 2015 r., VI U (...), oddalającego odwołanie płatnika od czterech decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w B. z dnia 24 grudnia 2013 r. stwierdzających podleganie przez zainteresowanych B.W., T.W., Z.V. i J.S. obowiązkowo ubezpieczeniom społecznym z tytułu wykonywania pracy na podstawie umów zlecenia.

Od wyroku Sądu Apelacyjnego płatnik wniósł skargę kasacyjną, w której

zarzucił naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. przez „uznanie za dowód w sprawie decyzji organu rentowego, której prawidłowość jest przedmiotem toczącego się postępowania co doprowadziło do sytuacji w której dowodem na prawidłowość wydanej decyzji jest sama decyzja”. Według płatnika „skarga jest oczywiście uzasadniona (...), ponieważ w toku postępowania apelacyjnego i podejmowanych czynności decyzyjnych związanych z wydaniem zaskarżonego orzeczenia nie została zrealizowana zarówno funkcja rozpoznawcza, jak i kontrolna tego sądu”. Wskazując na powyższe, płatnik wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie Sądowi Apelacyjnemu sprawy do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną organ rentowy wniósł - w pierwszej kolejności - o odmowę przyjęcia skargi do rozpoznania, a w razie przyjęcia do rozpoznania - o jej oddalenie, a ponadto o zasądzenie na jego rzecz zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398<sup>3</sup> § 1 k.p.c. strona może oprzeć skargę kasacyjną na następujących podstawach: 1) naruszeniu prawa materialnego przez jego błędną wykładnię lub niewłaściwe zastosowanie; 2) naruszeniu przepisów postępowania, jeżeli to uchybienie mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy. Z kolei stosownie do treści art. 398<sup>3</sup> § 3 k.p.c. podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów.

W judykaturze przyjmuje się, że w obowiązującym stanie prawnym sąd kasacyjny nie jest uprawniony do badania prawidłowości ustaleń faktycznych i oceny dowodów dokonywanych przez sąd drugiej instancji, albowiem sąd odwoławczy jest „sądem faktu”, zaś sąd kasacyjny „sądem prawa”. W konsekwencji Sąd Najwyższy przy rozpoznawaniu skargi kasacyjnej pozostaje związany ustaleniami faktycznymi sprawy (art. 398<sup>13</sup> § 2 k.p.c.). To związanie wyklucza możliwość badania w postępowaniu kasacyjnym, czy sąd drugiej instancji przekroczył granice swobodnej oceny dowodów, jak również uniemożliwia sądowi kasacyjnemu ponowną ocenę dokonanych ustaleń faktycznych (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 23 września 2005 r., III CSK 13/05, OSNC 2006 nr 4,

poz. 76 i z dnia 9 stycznia 2008 r., III UK 88/07, LEX nr 448837).

Skarga kasacyjna wniesiona w przedmiotowej sprawie opiera się wyłącznie na zarzucie dotyczącym naruszenia art. 233 § 1 k.p.c., a więc przepisu, który wprost odnosi się do oceny wiarygodności i mocy dowodów oraz poczynionych w sprawie ustaleń faktycznych. Wskazana przez płątnika jedyna podstawa kasacyjna w sposób oczywisty koliduje z kategorycznym zakazem wynikającym z art. 398<sup>3</sup> § 3 k.p.c. Ta okoliczność oznacza, że skarga płątnika w istocie nie opiera się na żadnej podstawie ustawowej, a więc jest niedopuszczalna *a limine*.

Mając to na uwadze Sąd Najwyższy odrzucił skargę kasacyjną na podstawie art. 398<sup>6</sup> § 3 k.p.c.

Jednocześnie Sąd Najwyższy nie uwzględnił wniosku organu rentowego o zasądzenie na jego rzecz zwrotu kosztów procesu, albowiem stronie, która w odpowiedzi na skargę kasacyjną nie powołała się na okoliczność, że skarga powinna być odrzucona, nie należy się zwrot kosztów postępowania kasacyjnego (por. uzasadnienie postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 27 września 2013 r., V CSK 574/12, LEX nr 1375246 i powołane tam orzeczenia).